

A Fővárosi Ítéltábla dr. Somogyi Péter ügyvéd által képviselt felperesnek, által képviselt alperes ellen, kártérítés megfizetése iránt indított perében, mely perbe a (ügyintéző: dr. Pápista Zoltán ügyvéd) által képviselt az alperes pernyertessége érdekébe beavatkozott, a Fővárosi Törvényszék 2012. március 1. napján meghozott 36.P.22.104/2009/41. sorszámú ítélete ellen, az alperes részéről 42. és 43. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését részben megváltoztatja és az alperes marasztalását 4.925.184 (négymillió-kilencszázhuszonötezer-száznyolcvannégy) forintra és ebből 4.438.684 (négymillió-négyszázharmincnolcezer-hatszáznyolcvannégy) forint után 2008. augusztus 4. napjától, míg 408.000 (négy száznyolcezer) forint után 2008. szeptember 1. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatára, az első fokú perköltséget 219.500 (kettőszáztizenkilencezer-ötszáz) forintra, az alperes által térítendő feljegyzett kereseti illeték összegét 295.500 (kettőszázkilencvenötezer-ötszáz) forintra leszállítja, míg kötelezi a felperest, hogy térítsen meg az államnak külön felhívásra 236.300 (kettőszázharminchatezer-háromszáz) forint feljegyzett kereseti illetéket.

Egyebekben az első fokú ítéletet helyben hagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 80.000 (nyolcvanezer) forint + ÁFA mértékű másodfokú részperköltséget, továbbá térítsen meg az államnak külön felhívásra 394.100 (háromszázkilencvennégyezer-száz) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket, míg kötelezi a felperest a további 142.000 (száznegyvenkettőezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illeték megtérítésére.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes a tulajdonát képező BMW 535 D Aut. típusú személygépkocsival 2008. augusztus 4. napján idegenhibás balesetet szenvedett. A károkozó az alperesnél rendelkezett kötelező gépjármű-felelősségbiztosítással. Az alperes 2009. május 7-én megfizetett a felperesnek 3.526.289 forint javítási költséget.

A felperes végleges keresetében a Ptk. 346. § (1) bekezdése, 339. § (1) bekezdése, 300. § (1) bekezdése, 301. § (1) bekezdése, 360. § (1) bekezdése, valamint a 190/2004. (VI. 8.) Korm. rendelet alapján 6.181.424 forint gépjárműkár, 816.000 forint bérgepjármű költség, 78.500 forint új autó vásárlásával kapcsolatos költség, 32.760 forint szállítási költség, 160.000 forint magánszakértői és 120.000 forint igazságügyi szakértői költség, valamint 43.400 forint közjegyzői költség, mindösszesen 7.432.084 forint kártérítés és ezután, valamint a már megfizetett 3.526.289 forint után a kifizetés napjáig járó törvényes késedelmi kamat, továbbá a perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A gépjárműkár tekintetében a kereseti kérelem összegszerűségét 3.000.000 forint maradványértékkel csökkentendő 12.707.713 forint kárkori érték alapján határozta meg, melyből levonásba helyezte az alperes által térített összeget. A bérgepjármű költséget 2008. augusztus 6. napjától szeptember 22. napjáig, azaz 48 napra, napi 20.000 forint összegben érvényesítette. Az új autó vásárlásával kapcsolatos költségei megtérítését azon az alapon kérte, hogy 18.500 forint fizetett az eredetvizsgálatért, továbbá 48.000 forint vagyonszerzési, 6.000 forint forgalmi engedély kiadásával kapcsolatos, 6.000 forint törzskönyv kiadásával kapcsolatos illetékfizetési kötelezettsége keletkezett. Szakértői véleményekre alapított álláspontja szerint a sérült gépjárművének javítása gazdaságtalan lett volna. A beavatkozóval kötött egyezség alapján a gépkocsi roncsot 3.000.000 forintért adta el, az ezen felül kapott 1.700.000 forint egyéb jogvitájukkal kapcsolatos.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. A kártérítési felelősség jogalapját nem vitatta. Álláspontja szerint a sérült gépkocsi a beavatkozó árajánlata szerint bruttó 4.231.547 forintért megjavítható, ezért megfizette a felperesnek a javítási költség nettó összegét. A szakértői véleményekkel ellentétben a gépkocsi nem totálkáros, karosszériájának cseréje nem indokolt, gazdaságosan javítható úgy, hogy a javítás után fennmaradó értékcsökkenés 1.000.100 forintra tehető. A felperes a gépjármű káreseményével összefüggésben 4.700.000 forintot vett fel a beavatkozótól, mellyel követelése csökkentendő. A bérgepkocsi igénybevétele indokolatlan volt, az azzal kapcsolatos költség felmerülte nem bizonyított, összegszerűsége eltúlzott. Az új gépkocsi vásárlásával kapcsolatos költségek felmerülte, összegszerűsége ugyancsak bizonyítatlan.

Az alperes pernyertessége érdekében a perbe beavatkozott javítást megkezdő szerviz előadása szerint a gépjármű nem kizárólag a karosszéria cseréjével javítható, a roncsot 3.000.000 forint kialakított roncsértéken megvette a felperestől.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 6.700.684 forintot és abból 6.214.184 forintnak 2008. augusztus 4. napjától, 78.500 forintnak 2008. október 7. napjától, 408.000 forintnak 2008. szeptember 1. napjától a kifizetésig járó, a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti kamatát, valamint 565.615 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 402.000 forint le nem rótt kereseti illetéket. Az ítélet indokolásában kifejtettek szerint az alperes biztosította felróható magatartásával kárt okozott a felperesnek, melyet a Ptk. 346. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó 339. § és a 190/2004. (VI. 8.) Korm. rendelet alapján az alperes tartozik megtéríteni. A kötelező felelősségbiztosítás alapján a biztosító a károsult vagyonában olyan helyzetet köteles teremteni, mintha a káresemény be sem következett volna. A felperest terhelte a kár összezszerűségének bizonyítása, valamint annak bizonyítása is, hogy a kárenyhítési kötelezettségének eleget tett. A perben kirendelt igazságügyi szakértők egyezően úgy nyilatkoztak, hogy a kárkori forgalmi érték a 13.000.000 forintot meghaladja, és a gépkocsi szakszerűen csak karosszéria cserével javítható, melynek javítási költségére és a sérülés miatti értékcsökkenésre tekintettel a javítás gazdaságtalan. A szakértők a gépjármű maradványértékét a roncsot ténylegesen megvásárló beavatkozó által fizetett vételárhoz igazodóan 3.000.000 forintban határozták meg. Az elsőfokú bíróság a szakértők egybehangzó megállapítására figyelemmel a szakértői véleményt mint aggálytalant az ítélezése alapjául elfogadta. Megállapította továbbá, hogy a felperes a mozgásképtelen gépkocsi szállítási költségét számlával igazolta. A gépkocsi használat hozzátartozott a mindennapi életviteléhez, ezért indokolt volt a bérgépkocsi igénybevétele és annak időtartama is, az összeg azonban a felperest terhelő kárenyhítési kötelezettségre figyelemmel eltúlzott. Az elsőfokú bíróság napi 10.000 forint bérleti díjat tartott figyelembe vehetőnek, utalva arra is, hogy a tevékenység alacsonyabb kategóriájú járművel is ellátható volt, és a felperes bérgépkocsi igénybevételével felmerült költségét összesen 408.000 forintban határozta meg. Rámutatott arra, hogy a szakvéleményben foglaltak ellenére a felperes 12.707.713 forint kárkori értéket jelölt meg, ezért a gépjárműkár összegének megállapításánál ebből kellett kiindulni és 3.000.000 forint maradványértéket, valamint 3.526.289 forint alperesi teljesítést kellett ebből levonásba helyezni. Alaposnak ítélete a felperes keresetét a 32.760 forint összegű szállítási költség és az új gépkocsi vásárlásával felmerült 78.500 forint költség tekintetében is. A magánszakértői vélemény és az előzetes bizonyítási eljárás szakértői és közjegyzői költsége iránt előterjesztett kereseti követelést azonban elutasította. Az alperest a Ptk. 301. § (1) bekezdése és 360. § (1) bekezdése alapján késedelmi kamat megfizetésére is kötelezte. A perköltségről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján rendelkezett. A pert megelőzően felmerült szakértői költséget perköltségként sem tartotta megítélhetőnek, mert a szakvélemények a perben nem bírtak relevanciával.

Fellebbezésében az alperes az első fokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását és a felperes másodfokú perköltségben való marasztalását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokkal

ellentétes jogi következtetésre jutott, ítéletének indokolása hiányos és pontatlan. A perben kirendelt igazságügyi műszaki szakértők egyike sem adta egyértelmű indokát annak, hogy miért csak teljes karosszéria cserével javítható a padlólemez sérülése, figyelemmel a gyár és a javító műszaki álláspontjára, valamint arra a tényre, hogy a javítás megtörtént, és a javított jármű azóta forgalomban van. Az elsőfokú bíróság ítéletében nem oldotta fel a BMW magyarországi képviselete, a javító márkaszerviz, valamint a szakértők álláspontjai közötti ellentétet. A karosszéria javítása a gyártó és a márkaszerviz szerint gazdaságos volt, ahogy azt az Audatex kalkulációs program is alátámasztotta. **mmm** igazságügyi szakértő a perbeli járműsérüléssel szinte megegyező padlólemez sérülés javíthatósága kapcsán műszakilag ellentétes véleményt adott egy másik perben. A jelen per során személyes meghallgatásakor is elmondta, hogy javítható a sérülés, de nem szakszerűen, azt azonban nem támasztotta alá, hogy műszakilag mi az akadálya a szakszerű javításnak, és mi okból ne lenne a javítás közlekedésbiztonsági szempontból megfelelő. Az elsőfokú bíróság **mmm** szakértőt nem csak az összecszerűség megállapítására rendelte ki, hanem a javíthatóság és a javítás módjának meghatározására is. Az alperes éppen az e körben adott ellentmondásos véleménye alapján indítványozta új szakértő kirendelését, mely indítványa teljesítésre került. Az elsőfokú bíróság nem fejtette ki, hogy mi alapján találta **mmm** szakértő véleményét alkalmatlannak, és mi alapján hivatkozott mégis rá a karosszéria javítás vonatkozásában. Az új szakértőként kirendelésre került **jj** igazságügyi szakértő szakvéleménye szintén ellentmondásos és hiányos volt abban a vonatkozásban, hogy a jármű miért nem javítható. A szakértő tévesen értelmezte a gyártó azon levelét, melyben a szükséges javításhoz műszaki szakértői döntést kér, mert e levélben szakértő alatt a BMW szakképzett szakértőjét értette a gyártó. Amennyiben a padlólemez sérülésének javítására nem lett volna gyári technológia, úgy a javítás lehetőségét a márkaképviselet és a szerviz nem ajánlotta, nem is ajánlhatta volna a felperesnek. A szakértő ellentmondásosan hivatkozott az Audatex kalkulációban foglaltakra, mely egyértelműen rögzítette, hogy megengedett a padlólemez cseréje. A szakértő érdemi műszaki indok nélkül jutott arra a megállapításra, hogy a márkaképviselet álláspontja is csak feltételezésen alapul és ezen okból nem igazolt a jármű szakszerű javíthatósága. Elmaradt annak indokolása is a szakértő részéről, hogy milyen okból veszélyes közlekedésbiztonsági szempontból a műszakilag lehetséges javítás. Az alperes utalt ugyanakkor arra is, hogy a szakértő nem rendelkezik balesetelemzési kompetenciával. Kifogásolta továbbá, hogy az elsőfokú bíróság nem oldotta fel a káridőponti érték vonatkozásában a két szakértő számítása közötti 391.711 forint különbséget és nem adta indokát annak sem, hogy milyen alapon tartotta irányadónak **jj** szakértő véleményét. A gépjármű roncsértékét 4.700.000 forintban kérte figyelembe venni. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy önmagában alkalmas a sérült jármű tényleges piaci értékének igazolására az a körülmény, miszerint az alperes a beavatkozóval egyezséget kötött 3.000.000 forint összegben. **mmm** szakértő műszaki indok nélkül csökkentette a roncsértéket pusztán azon az alapon, hogy ilyen összegről szól az egyezség. **jj** e téves szakértői véleményből kiindulva véleményezte a

maradványértéket. A szakértő sem az alap, sem a kiegészítő szakvéleményében műszakilag nem támasztotta alá a tényleges piaci értéket, holott egyértelműen rögzítette: a piacon elérhető a roncsért magasabb ár, a jármű nem szenvedett látványos sérülést. Önmagában a biztonságra történő hivatkozása műszaki szakértői szempontból elfogadhatatlan indok, tényleges piackutatás pedig nem történt. Az elsőfokú bíróság nem adta indokát annak, hogy a beavatkozó által megfizetett 1700.000 forintot a kártérítési összeg körében miért nem vette figyelembe. Megsértette a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglaltakat azzal is, hogy nem indokolta meg miért nem adott helyt a javító cég ügyvezetője tanúkénti meghallgatására tett alperesi indítványnak. A bérgepkocsit illetően téves az első fokú ítélet azon indokolása, hogy a felperes mindennapi életviteléhez szükséges a jármű és ez okból alapos a követelése. Az egységes bírói gyakorlat szerint nem csak a tényleges igénybevételt kell igazolni, hanem annak indokoltságát is. A bérgepkocsi költsége automatikusan, mintegy alanyi jogon nem illeti meg a károsultat. A felperes nem adta elő és nem bizonyította, hogy milyen vagyoni hátránya keletkezett volna a bérgepkocsi igénybevétele nélkül, ezért nem állapítható meg, hogy a bérleti díj olyan költség lenne, melynek megtérítésére igényt tarthatna. Nem bizonyította azt sem, hogy a vagyoni hátrány meghaladta volna a bérgepkocsi költségét. A felperes a káresemény idején nyugdíjas volt, mellette nem dolgozott, a járművet kizárólag magáncélra használta. A családon belül rendelkeztek másik - használaton kívüli - járművel, és az új gépjármű megvásárlásáig ily módon oldotta meg a járműhasználatot. A becsatolt bérbeadási szerződés nem felel meg a Pp. 196. § (1) bekezdésében foglaltaknak. Az alperes álláspontja szerint mindezekre tekintettel nem igazolt sem a költség felmerülte, sem annak térítése. A felperes nem az ésszerű gazdálkodás követelményének megfelelően járt el, amikor a jármű mielőbbi pótlása helyett 48 napig bérelt járművet. E kárenyhítési kötelezettség elmulasztásának következményei az alperesre nem háríthatók át. Tekintettel arra, hogy a javíthatóság kizártsága nem bizonyított, nem megalapozott az új gépjármű vásárlásával kapcsolatban felmerült költségigény sem, amely vonatkozásában az elsőfokú bíróság ugyancsak elmulasztott teljeskörű bizonyítást lefolytatni. A felperes csupán 18.500 forint eredetiségvizsgálati költséget igazolt, e mellett az új gépjármű forgalmi engedélyének másolatát nem csatolta be. Az első fokú ítélet semmilyen indokolást nem tartalmaz a körben, hogy milyen bizonyítékok alapján találta alaposnak a 78.500 forint összegű követelést, így az elsőfokú bíróság e tekintetben is megsértette a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglaltakat.

Fellebbezési ellenkérelmében a felperes helyes indokai alapján az első fokú ítélet helybenhagyását, valamint az alperes másodfokú perkoltségben való marasztalását kérte. Rámutatott arra, hogy a uu Kft. 2008. november 3-i és december 8-i levelei alapján egyértelmű, hogy a mindenkor szakértő feladata döntést hozni a javítás végső megoldásáról és kiválasztani a megfelelő technológiát. rr magánszakértő a javítási technológiát karosszéria csérében jelölte meg. A közjegyző eljárás során kirendeltigazságügyi szakértő azt állapította meg, hogy csak a látható deformációk alakításos, vagy csereelemes javítása nem tudja az eredeti állapotának

megfelelő szilárdsági követelményeket teljesíteni. A perben kirendelt **mmm** szakértő a szakszerű javíthatóságot illetően felülvizsgálta a korábbi álláspontját. Szakértői véleménye egybevágó a többi szakértő véleményével és a gyári tájékoztatással. Az alperesi beavatkozó ugyancsak felülvizsgálta a korábbi álláspontját és a felperessel egyezsége kötött. Az 1.700.000 forint kártérítést az alperes által fizetendő kártérítés összegébe nem lehet beszámítani. A javító magatartása miatt a felperes két peres eljárást is kénytelen volt kezdeményezni, a kártérítési összeg megfizetése „ezen és egyéb, az egyezség természetéből eredő okból” történt, de semmiképpen sem az alperes érdekében. A felperes kiemelte, hogy **jj** igazságügyi szakértő megállapította: a javítási rendszerre vonatkozó robbantott ábra szerint a padlólemez cseréje megengedett, de a kardánalagút javítását a rendszer nem engedi. A cserét igen úgy, hogy automatikusan üres karosszériát ír elő. A szakértői vélemény, a vezérképviselet, a márkaszerviz, az Audatex javítási rendszer egybehangzó a tekintetben, hogy karosszéria cserével javítható a gépjármű. Az ügyben ezért minden további bizonyítás indokolatlan. A bérgepkocsit illetően a felperes észrevételezte, hogy a károsultat olyan helyzetbe kell hozni, mintha a kár be sem következett volna, ezért a bérautó igénybevétele indokolt volt. Korábbi életvitelének fenntartása kizárólag gépjármű használattal volt lehetséges, ennek megfelelően viszonylag hamar vásárolt másik gépjárművet, és csak átmenetileg bérelt autót. Nem lehet vitás, hogy egy nagy értékű gépjármű megvásárlása bizonyos időtartamot is feltételez, a bérautó igénybevételenek időtartama ezért nem tekinthető eltúlzottnak. A családon belüli autóbérletet semmi nem zárja ki, viszont így olcsóbban juthatott autóhoz, melynek kölcsönzését éppen az tette lehetővé, hogy a tulajdonosnak aktuálisan nem volt rá szüksége, az ingyenesség hosszútávú használatnál ugyanakkor nem elvárható. A bérleti szerződés nem felel meg a teljes bizonyítóerejű magánokirat kritériumainak, de tartalmát tekintve a felperesi tényelőadással és a tanúvallomással is egybehangzó bizonyítékként értékelhető. Az új autó vásárlás kapcsán eredetvizsgálati költsége merült fel, valamint vagyonszerzési, okirati illetékfizetési kötelezettsége keletkezett. Utalt ezen utóbbiak kapcsán az 1990. évi XCIII. törvény 24. § (1) bekezdés a) pontjára és a IX. számú melléklet III.2.3. pontjaiban foglaltakra.

Az elsőfokú bíróság ítéletének a megítéltet meghaladóan előterjesztett keresetet elutasító rendelkezése fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett (Pp. 228. § (4) bekezdés). Fellebbezésében az alperes a felperes javára megítélt gépjárműkárt, bérgepkocsi költséget, és új gépjármű vásárlásával kapcsolatban felmerült költséget sérelmezte.

Az alperes fellebbezése részben alapos.

A per érdemét illetően az elsőfokú bíróság a tényállást az új autó vásárlásával kapcsolatos költség felmerülte kivételével helytállóan állapította meg, a döntésével az ítéletábra a következők miatt nem értett teljes egészében egyet.

A gépjárműkárt illetően az aggálytalan, ellentmondásmentes és e tekintetben

egybecsengő szakértői vélemények alapján az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a per tárgyát képező gépjármű karosszériacserével javítható, e javítás azonban - figyelemmel a költségekre és a fennmaradó értékcsökkenésre - nem gazdaságos. Nem állítható alappal, hogy ellentétes lenne a gyártó által meghatározott javítási protokoll és a szakértők álláspontja, mert ahogyan arra a fellebbezési ellenkérelmében a felperes is hivatkozott, a gyártó magyarországi képviselte a mindenkori szakértő feladatává tette a teljes sérülés ismeretében annak eldöntését, mi a megfelelő javítási technológia a konkrét esetben. Az alperesi állásponttal szemben a perben kirendelt igazságügyi szakértők - ideértve a Pp. 183/A. § (2) bekezdésében foglaltakra tekintettel a közjegyzői eljárás során kirendelt szakértőt is - megindokolták, hogy miért van szükség a javításhoz teljes karosszériacserére. **mmm** igazságügyi szakértő a padlólemez sérülés javíthatóságára vonatkozó megállapítást azért nem tett, mert az adott esetben a kardánalagút is sérült, és miként azt **jj** igazságügyi szakértő megállapította, annak javítása a technológia szerint nem engedélyezett, cseréje esetén a rendszer karosszériacserét ír elő. A közjegyzői eljárás során kirendelt igazságügyi szakértő ezzel egyező álláspontja szerint csak a látható deformációk alakításos vagy csereelemes javítása nem képes az eredeti állapotnak megfelelő szilárdsági követelményeket teljesíteni, mivel a jármű frontális ütközése során keletkező deformációs energiát a mellső hossztartókon keresztül a fenéklemezek és a kardánalagút szerkezeti elemei veszik fel maradandó alakváltozás formájában. Mindezekre tekintettel helytálló az elsőfokú bíróság azon álláspontja, miszerint nem a javítási költség megfizetésével, hanem a totálkár számítás alapján kell a felperes gépjárműkárát megtéríteni.

A roncsérték vonatkozásában az ítélet tábla álláspontja szerint sem hagyható figyelmen kívül, milyen alapon fizetett a roncsért az alperesi beavatkozó 3.000.000 forint vételárat, és mire tekintettel kapott a felperes ezen felül 1.700.000 forintot. A felperes és az alperesi beavatkozó között a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróságon ügyszámon folyamatban volt kártérítési per iratai alapján megállapítható, hogy az alperesi beavatkozó a sérült gépjármű állapotát megváltoztatta, amikor megkezdte - a felperes szerint önkényesen, szakszerűtlenül és indokolatlanul - a javítását. A felperes ezért az alperesi beavatkozó elleni keresetében az eredeti állapot helyreállítását, továbbá a javítás valamint az időmúlás kapcsán bekövetkezett értékcsökkenés miatt 1.700.000 forint kártérítés fizetését kérte ezért, hogy olyan helyzetbe kerüljön, mint amilyenben akkor lett volna, ha az alperesi beavatkozó nem kezdi meg a javítást, és szabadon rendelkezhet a ronccsal. A felperes és az alperesi beavatkozó megállapodásának tárgya nem a balesetben megsérült gépjármű volt, hiszen annak állapotán az alperesi beavatkozó változtatott és a baleset óta több mint két év eltelt. Az alperesi beavatkozó a perbeli egyezség keretében a roncsot a 2010. októberi állapotában vásárolta meg 3.000.000 forint vételárért és a felperesnek ezen felül még 1.700.000 forintot is fizetett, mellyel a felperes teljes kereseti követelése kielégítést nyert, a vételár, valamint a megváltoztatott műszaki állapot és időmúlás miatti értékcsökkenés megfizetésével hozzájutott ugyanis ahhoz az értékhez, melyet a sérült gépjármű a balesetkor

állapotában képviselt. A Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a felperesnek kellett bizonyítani, hogy a balesettel okozati összefüggésben milyen mértékű értékcsökkenés következett be a vagyonában, így nemcsak annak bizonyítása terhelte, hogy mennyi volt a gépjárműve baleset előtti forgalmi értéke, hanem annak bizonyítása is, hogy mennyit ért a megsérült gépjármű (a roncs). mmm igazságügyi szakértő a roncsértéket 4.794.000 forintban állapította meg, melynek helytállóságát éppen a felperes és az alperesi beavatkozó közötti egyezség tartalma támasztja alá. Az igazságügyi szakértő tehát egyedül a beavatkozó által fizetett vételárra tekintettel tévesen módosította szakvéleményét. Az alperes a fellebbezésében a roncsértéket azonban nem az igazságügyi szakértő által eredetileg megállapított összegben, hanem 4.700.000 forintban kérte figyelembe venni, ezért a fellebbezés eredményessége folytán a gépjármű károkori értéke csak ilyen összegű maradványértékkel volt csökkenthető. Az elsőfokú bíróság által megállapított 6.181.424 forinttal szemben ebből következően a felperes 4.481.424 forint gépjárműkár megtérítését követelheti. A felperes a gépjárműkár összegének meghatározásakor az igazságügyi szakértői véleményekben megállapítottnál alacsonyabb,összszegszerűen 12.707.713 forint károkori értékből indult ki és az elsőfokú bíróság is ezt vette alapul, ezért az ítélet tábla álláspontja szerint a kereset elbírálásánál nem lehetett jelentősége a két igazságügyi szakértő számítása közötti 391.711 forint különbségnek.

A kártérítésként megtéríteni kért bérgépkocsi költség tekintetében az ítélet tábla egyetértett a felperessel abban, hogy a károsultat olyan helyzetbe kell hozni, mintha a kár be sem következett volna, ezért függetlenül attól, hogy milyen célból használta a bérgépkocsit a felperes, a használat hiányában érhet-e volna vagyoni kár, a bérgépkocsi igénybevételét indokoltnak kell tekinteni. Kárenyhítési kötelezettség nem abban a vonatkozásban terhelte a felperest, hogy a megsérült autójánál alacsonyabb kategóriájú autót béreljen, vagy tartóztassa magát a gépjárműhasználatától, hanem abban, hogy a baleset előtti igényeit kielégítő gépjárművet a lehető legolcsóbban bérelje. Az elsőfokú bíróság ezért megfelelően határozta meg az alperes által megtérítendő bérgépkocsi költséget a felperesi követeléshez képest is már mérsékeltebb összegben. A bérgépkocsi igénybevételének időtartama (48 nap) nem tekinthető indokolatlanul hosszúnak, hiszen köztudomású, hogy egy új gépkocsi megvásárlása időt vesz igénybe, még abban a helyzetben is, ha az ahhoz szükséges vételár rendelkezésre áll, ha pedig még a fedezetet is meg kell teremteni, az ügyletkötés tovább húzódhat. A felperes teljes bizonyítóerejű magánokirattal és tanúvallomással igazolta a költségei felmerültét, valamint összszegszerűségét. Fellebbezésében az alperes mindezekre tekintettel alaptalanul kifogásolta az elsőfokú bíróság által megítélt bérgépkocsi költséget.

Az új gépjármű vásárlásával kapcsolatban felmerült költségigény tárgyában ezzel szemben az ítélet tábla alaposnak látta a fellebbezést, mivel a felperes nem tett eleget a Pp. 164. § (1) bekezdés alapján őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek, nem igazolta a megtéríteni kért költségei felmerültét. Állította csupán, hogy új

gépkocsit vásárolt és ennek kapcsán fizetett az eredetvizsgálatért 18.500 forintot. A csatolt vásárlási számla azt bizonyítja, hogy a felperes kifizette egy gépjármű vételárát, az adásvételi szerződést vagy a gépjármű forgalmi engedélyét azonban nem csatolta be, az igazgatási szolgáltatási díj megfizetéséről kiállított bizonylat pedig nem tartalmazza, hogy az eredetvizsgálati díj mely gépjármű vonatkozásában került megfizetésre. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem állapítható meg, hogy a felperes ténylegesen vett magának egy új gépjárművet, és a megtéríteni kért költségei azzal kapcsolatban merültek fel az általa megjelölt összegben.

Az alperes ugyan a felperes részére megítélt teljes követelés vonatkozásában fellebbezéssel élt az elsőfokú ítélet ellen, ugyanakkor a 32.760 forint szállítási költséget illetően fellebbezése semmilyen indokolást nem tartalmazott. A szállítási költség felmerültét és összezszerűségét a felperes okirattal (1/F/4. sorszám alatti számla) igazolta, mely bizonyíték az ítéltábla álláspontja szerint sem volt kétséges.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatva az alperes marasztalását a rendelkező részben foglaltak szerint 4.925.584 forintra és kamataira leszállította.

Az első fokú ítélet részbeni megváltoztatása kihatással volt az elsőfokú perköltségre is, melyről - a 20. számú periratban előterjesztett kereset alapján 8.863.421 forintban megállapítandó pertárgyérték figyelembevételével - a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján kellett rendelkezni. Az ítéltábla a felek jogi képviselőinek munkadíját a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (IM rendelet) 3. § (2) bekezdés a) pontja, valamint az ügyvédi munkadíj esetében a 4/A. § (1) bekezdése alapján a pernyertesség-pervesztesség arányához igazodóan a felperes javára 312.749 forintban, míg az alperes javára 196.912 forintban állapította meg. A felperes által előlegezett 140.122 forint szakértői díjból az alperes 103.663 forint viselésére köteles. Az elsőfokú perköltség elszámolását követően az alperes tartozik a felperesnek megfizetni 219.500 forint perköltséget. A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt 531.800 forint kereseti illetékből az 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet (Kmr.) 13. § (2) bekezdése alapján az alperes 295.500 forintot, míg a felperes 236.300 forintot köteles az államnak - külön felhívásra - megfizetni.

A másodfokú perköltségről az ítéltábla ugyancsak a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott. A felperest képviselő ügyvéd és az alperest képviselő jogtanácsos munkadíját az IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5) bekezdése és az ügyvédi munkadíj esetében a 4/A. § (1) bekezdése alapján állapította meg. A másodfokú perköltség elszámolását követően az alperes 80.000 forint + ÁFA ügyvédi munkadíjat köteles megfizetni a felperesnek, míg a feljegyzett 536.100 forint fellebbezési illetékből az ítéltábla a Kmr. 13. § (2) bekezdése alapján az állam javára - külön felhívásra - az alperest 394.100 forint, a felperest 142.000 forint illeték megfizetésére kötelezte.

Budapest, 2012. október 2.

. Németh László sk.
a tanács elnöke

Dr. Magosi Szilvia sk.. Merőtey Anikó sk.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

Taródi Zsuzsanna
írnök